Čj. R 38/2004 V Brně dne 25. února 2005

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 4. 8. 2004 čj. S 98/04-4690/04-ORP ve věci návrhu společnosti VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., se sídlem v Ostravě-Kunčicích, Vratimovská 142, IČ 25352954, na určení podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, podal druhý účastník řízení – **společnost OSINEK, a. s.**, se sídlem v Ostravě-Vítkovicích, Ruská 56/397, IČ 00012173, zastoupená na základě plné moci ze dne 3. 6. 2004 Mgr. Ing. Petrem Severou, LL.M., advokátem v advokátní kanceláři Weil, Gotshal & Manges, v.o.s., se sídlem v Praze 1, Křižovnické nám. 1, jsem podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, na návrh zvláštní komise ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona

r o z h o d l

takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 4. 8. 2004 čj. S 98/04-4690/04-ORP **m ě n í m** takto:

Určuje se, že jednání účastníka řízení, společnosti VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s., se sídlem v Ostravě-Kunčicích, Vratimovská 142, IČ 25352954, spočívající v/ve:

I.

samotném předložení návrhu smlouvy o dílo ze dne 14. 5. 2004 společnosti OSINEK, a. s., na základě které by společnost VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., do doby ustanovení standardního obchodního vztahu mezi společnostmi VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., a OSINEK, a. s., vyráběla pro společnost OSINEK, a. s., tekuté surové železo v tzv. zpracovatelském režimu, není zneužitím dominantního postavení ze strany společnosti VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů;

II.

výroba tekutého surového železa společností VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., pro společnost OSINEK, a. s., v tzv. zpracovatelském režimu ve smyslu návrhu smlouvy o dílo ze dne 14. 5. 2004, tj. ze vstupních surovin zajištěných společností OSINEK, a. s., za přiměřený zpracovatelský poplatek, do doby ustavení standardního obchodního vztahu mezi společnostmi VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., a OSINEK, a. s., není zneužitím dominantního postavení ze strany společnosti VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, za předpokladu, že společnost VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., nebude na společnosti OSINEK, a. s., vynucovat nepřiměřené obchodní podmínky obsažené v návrhu smlouvy o dílo ze dne 14. 5. 2004 spočívající v délce trvání zpracovatelského režimu, v délce lhůty ponechané společnosti OSINEK, a. s., na přípravu plnění podmínek smlouvy o dílo, a v nemožnosti zajištění fyzické vlastnické kontroly nad vstupními surovinami zajišťovanými společností OSINEK, a. s;

III.

zastavení dodávek tekutého surového ocelárenského železa Pig P2 společnosti OSINEK, a. s., k půlnoci dne 30. 4. 2005 v případě, že do 31. 12. 2004 nebude mezi společnostmi VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., a OSINEK, a. s., ustaven standardní obchodní vztah spočívající v právní jistotě o ceně, množství a dalších podmínkách dodávek tekutého surového železa, na které upozornila společnost VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., společnost OSINEK, a.s., již dne 9. 4. 2004, není zneužitím dominantního postavení ze strany společnosti VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů.

O d ů v o d n ě n í

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) vydal dne 4. 8. 2004 rozhodnutí čj. S 98/04-4690/04-ORP, kterým podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „zákon“ nebo „zákon o ochraně hospodářské soutěže“) určil, že jednání společnosti VYSOKÉ PECE Ostrava, a. s., se sídlem v Ostravě-Kunčicích, Vratimovská 142, IČ 25352954 (dále jen „VPO“ nebo „účastník řízení“), spočívající v předložení návrhu smlouvy o dílo společnosti OSINEK, a. s., se sídlem v Ostravě-Vítkovicích, Ruská 56/397, IČ 00012173 (dále jen „OSINEK“ nebo „účastník řízení“), na základě které by společnost VPO do doby ustavení standardního obchodního vztahu mezi společnostmi VPO a OSINEK vyráběla pro společnost OSINEK tekuté surové ocelárenské železo Pig P2 v tzv. zpracovatelském režimu, není zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže; v realizaci dodávek tekutého surového ocelárenského železa Pig P2 společnosti OSINEK společností VPO vyráběného v tzv. zpracovatelském režimu za podmínek návrhu smlouvy o dílo ze dne 14. 5. 2004, je zneužitím dominantního postavení ze strany účastníka řízení VPO ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže na újmu společnosti OSINEK; a v zastavení dodávek tekutého surového ocelárenského železa Pig P2 vůči společnosti OSINEK k půlnoci dne 30. 4. 2005 v případě, že do 31. 12. 2004 nebude mezi společnostmi VPO a OSINEK ustaven standardní obchodní vztah, není zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže za

předpokladu, že společnost VPO nebude po společnosti OSINEK vynucovat nepřiměřené podmínky upravující jejich obchodní vztah na dodávky tekutého surového ocelárenského železa Pig P2.

Proti výrokovým částem I. a III. rozhodnutí podal účastník řízení – společnost OSINEK včas rozklad. Podle účastníka řízení nemůže Úřad náležitě posoudit skutečný stav věci, pokud bude jednání společnosti VPO posuzovat izolovaně. Základní pochybení spatřuje účastník řízení ve skutečnosti, že Úřad řádně nezohlednil fakt, že soutěžitelem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže není pro účely daného řízení společnost VPO, nýbrž celý koncern LNM Holdings N.V. (dále jen „LNM“), zahrnující mimo jiné společnosti ISPAT NOVÁ HUŤ, a. s. (dále jen „INH“).

Dle názoru účastníka řízení je v rozporu se zákonem o ochraně hospodářské soutěže, ale i skutkovým stavem věci závěr Úřadu o tom, že předložení návrhu smlouvy o dílo, na základě které by mělo dojít k přechodu na tzv. zpracovatelský režim, není zneužitím dominantního postavení společnosti VPO. Skutečnost, že samotným předložením návrhu nevznikly společnosti OSINEK žádná práva ani povinnosti a že společnost VPO na přechodu na zpracovatelský režim netrvá, nemůže podle účastníka řízení ve světle skutkových okolností předmětného případu obstát. Z dikce ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže vyplývá, že pro závěr o zneužití dominantního postavení postačuje samotný fakt vynucování, tj. pokus o vynucení bez ohledu na výsledek. Již takové jednání je způsobilé významně negativně ovlivnit další soutěžitele na trhu.

Podle společnosti OSINEK nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že předložení návrhu smlouvy o dílo nebylo standardním zahájením kontraktačního procesu mezi dvěma rovnými smluvními stranami, nýbrž se jednalo o instrument nátlaku ze strany skupiny LNM, respektive společnosti VPO, za účelem prosazení jejich protisoutěžních záměrů. Společnost OSINEK uvádí, že společnost VPO jednoznačně vynucovala, a to pod hrozbou zastavení dodávek tekutého surového železa vůči svému existenčně závislému odběrateli, svou představu o podobě obchodního vztahu, přičemž předložené podmínky jsou pro ni naprosto zjevně nepřiměřené. Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že v průběhu ultimátem vymezené lhůty stanovené společností VPO pod hrozbou zastavení dodávek tekutého surového železa třikrát jednostranně zvýšila cenu za toto zboží. Společnost OSINEK se tedy domnívá, že druhý účastník řízení si přímo vynucoval nepřiměřené podmínky na její újmu, a proto skutková podstata zneužití dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona byla naplněna.

Dále společnost OSINEK namítá, že právně chybná a věcně nesprávná je rovněž výroková část III. napadeného rozhodnutí. Znění výroku je dle jejího názoru vágní a bezobsažné, Úřad neuvádí, co chápe „standardním obchodním vztahem“, ani blíže nespecifikuje, co se má rozumět pojmem „nepřiměřené obchodní podmínky“. Podle účastníka řízení je ze skutkových podkladů zřejmé, že společnost VPO, respektive skupina LNM jejím prostřednictvím, vynucuje na společnosti OSINEK nepřiměřené podmínky ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže, a tedy že společností VPO avizované zastavení dodávek by bylo zneužitím dominantního postavení.

Dle názoru společnosti OSINEK nevychází rozkladem napadené rozhodnutí ze skutečného stavu věci, resp. zcela pomíjí prokázanou skutečnost, že skupina LNM systematicky brání ustavení standardního obchodního vztahu se společností OSINEK ohledně dodávek tekutého surového ocelárenského železa.

Na základě všech shora uvedených skutečností navrhuje účastník řízení, aby předseda Úřadu rozhodnutí čj. S 98/04-4690/04-ORP ze dne 4. 8. 2004 změnil, a to tak, že určí, že předložení návrhu smlouvy o dílo společnosti OSINEK a zastavení dodávek tekutého surového železa vůči společnosti OSINEK k půlnoci dne 30. 4. 2005 je zneužitím dominantního postavení ze strany společnosti VPO.

K rozkladu společnosti OSINEK podal druhý účastník řízení – společnost VPO vyjádření, ve kterém konstatuje, že společnost OSINEK není aktivně legitimována k podání rozkladu ve správním řízení čj. S 98/04. Účastník řízení se domnívá, že společnosti OSINEK bylo postavení účastníka řízení přiznáno v rozporu se zákonem, neboť řízení o přiznání postavení účastníka bylo zahájeno na základě žádosti až dne 3. 6. 2004, tj. po nabytí účinnosti zákona č. 340/2004 Sb., který novelizuje zákon o ochraně hospodářské soutěže a mimo jiné vypouští větu druhou ustanovení § 21 odst. 1 zákona, připouštějící fakultativní přiznání účastenství ve správních řízeních vedených Úřadem.

Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu a v souladu s odst. 2 téhož ustanovení správního řádu postoupil věc k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Podle ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu, a to i nad rámec námitek uplatněných společností OSINEK v rozkladu a o věci uvážil takto:

Před přezkumem skutkové podstaty správního řízení čj. S 98/04 je třeba se vyjádřit k procesní námitce společnosti VPO proti ***přiznání postavení účastníka řízení společnosti OSINEK***. Společnost VPO se domnívá, že postavení účastníka řízení bylo společnosti OSINEK přiznáno ***v rozporu se zákonem***, a tedy že tato společnost není aktivně legitimována k podání rozkladu. Dne 2. 6. 2004 nabyl sice účinnosti zákon č. 340/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), a některé další zákony. Podle ustanovení článku III odst. 1 Přechodných ustanovení se však řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů. Tím je přitom míněno nejen užití hmotněprávní úpravy zákona pro ochranu hospodářské soutěže, ale rovněž užití pravidel procesních obsažených v ustanovení § 21 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Jak judikoval Nejvyšší správní soud v Brně (rozsudek č.j. 2 A 11/2002-OL-227 ve věci žaloby podané společností Moravské naftové doly, a .s., proti rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 12. 4. 2002 čj. R 13/2002) je rozhodnutí Úřadu o přiznání postavení účastníka řízení, respektive nepřiznání rozhodnutím procesním, jež Úřad v průběhu řízení a pro účely takového řízení činí. Nejedná se o samostatné správní řízení zahájené podáním žádosti ve smyslu § 21 odst. 1 věta druhá zákona. V souladu se shora uvedeným vycházel Úřad při posuzování správního řízení čj. S 98/04 z hlediska zákona o ochraně hospodářské soutěže ve znění platném do 1. 6. 2004, tj. včetně aplikace novelou zrušené diskreční pravomoci Úřadu přiznat postavení účastníka řízení třetí osobě na základě její žádosti, jestliže tento třetí subjekt prokáže v důsledku rozhodnutí Úřadu podstatné dotčení svých objektivních práv a povinností. Společnost OSINEK požádala o přiznání účastenství podle věty druhé § 21 odst. 1 zákona v době, kdy předmětné řízení probíhalo ve smyslu zmíněných Přechodných ustanovení zákona č. 340/2004 Sb. stále podle zákona o ochraně hospodářské soutěže před touto novelou, prokázala možnost podstatného dotčení svých práv a povinností v důsledku rozhodnutí Úřadu, a proto jí Úřad postavení účastníka přiznal.

Pokud jde o tvrzení společnosti OSINEK, že ***soutěžitelem*** *ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže není pro účely tohoto řízení společnost VPO, nýbrž* ***celý koncern LNM***, zahrnující mimo jiné společnosti INH, nezbývá než připomenout, že správní řízení čj. S 98/04 bylo zahájeno na návrh společností VPO a správní orgán je tímto návrhem vázán. Ve správním řízení bylo proto možné konkrétně posuzovat toliko jednání společnosti VPO ve smyslu jejího návrhu na určení podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona, nikoli celé skupiny LNM.

Z ustanovení § 10 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže vyplývá, cit.: *„Dominantní postavení na trhu má soutěžitel nebo společně více soutěžitelů (společná dominance), kterým jejich tržní síla umožňuje chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích.“* Tržní sílu Úřad pak posuzuje nejen z hlediska velikosti tržního podílu daného soutěžitele na relevantním trhu, ale rovněž dle dalších ukazatelů, a to zejména podle hospodářské a finanční síly soutěžitelů, právních a jiných překážek vstupu na trh pro další soutěžitele, stupně vertikální integrace soutěžitelů, struktury trhu atd. (§ 10 odst. 2 zákona).

Ve správním řízení bylo prokázáno, že společnost VPO zaujímá na trhu dodávek tekutého surového ocelárenského železa v oblasti Ostravska dominantní postavení. První podmínka - existence dominantního postavení na trhu, tak byla ve správním řízení splněna. Samotná existence dominantního postavení není zákonem o ochraně hospodářské soutěže zakázána, zakázáno je až zneužití takového postavení, a to na újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelů (§ 11 odst. 1 zákona). Předpokladem zneužití dominance je tedy újma jiným osobám následkem jednání dominantního soutěžitele. Je proto třeba zabývat se posouzením možného vzniku újmy jinému soutěžiteli, konkrétně společnosti OSINEK, resp. zda jednání, o jehož určení společnost VPO požádala podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona, je či není zneužitím jejího dominantního postavení.

Pokud jde o posouzení ***výrokové části I. napadeného rozhodnutí***, lze se ztotižnit se závěry správního orgánu prvního stupně (strany 13 – 14 napadeného rozhodnutí). Samotné předložení návrhu smlouvy o dílo ze dne 14. 5. 2004 (ve spise l. č. 51 – 76) nelze totiž kvalifikovat jako zneužití dominantního postavení, jestliže společnosti OSINEK předložením tohoto návrhu smlouvy nevznikla a ani vzniknout nemohla žádná újma, jejíž vznik je pojmovým předpokladem zneužití postavení na trhu. Jak vyplývá ze spisu správního řízení, předložila společnost VPO návrh smlouvy o dílo v rámci tzv. kontraktačního procesu k připomínkám, současně deklarovala připravenost jednat o připomínkách společnosti OSINEK (protokol z ústního jednání ze dne 3. 6. 2004; l. č. 33 – 39 spisu). Rovněž tak společnost VPO přijetí návrhu smlouvy o dílo na společnosti OSINEK nevynucovala. V jednání společnosti VPO, tj. v předložení návrhu smlouvy o dílo, na základě kterého by společnost VPO dodávala tekuté surové ocelárenské železo společnosti OSINEK v tzv. zpracovatelském režimu, lze spatřovat snahu společnosti VPO o překlenutí období, kdy pro dodávky tekutého surového ocelárenského železa společnosti OSINEK neexistoval žádný právní podklad, např. smlouva. Podle privatizační smlouvy ohledně společnosti VPO je totiž v zájmu této společnosti uzavřít se společností OSINEK smlouvu na dodávky tekutého surového ocelárenského železa. V opačném případě by mohlo dojít k porušení podmínek privatizace společnosti VPO.

Změna výrokové části I. napadeného rozhodnutí spočívá ve formulačním zpřesnění, a to jednak o doplnění slova „samotném“ předložení návrhu smlouvy o dílo, a dále ve specifikaci návrhu smlouvy o dílo dle data, tj. ze dne 14. 5. 2004.

Nad rámec námitek společnosti OSINEK byla přezkoumána ***výroková část II. napadeného rozhodnutí*** a v zhledem k nezbytnosti rovněž změněna. Správní orgán prvního stupně totiž pochybil, když tuto část výroku oproti znění návrhu společnosti VPO v žádosti o určení pozměnil. Jak již bylo uvedeno shora, správní řízení vedené ve věci určení dle ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže je řízením zahajovaným na návrh účastníka řízení, přičemž Úřad je tímto návrhem vázán. Nikoli tedy realizace dodávek, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, ale výroba tekutého surového ocelárenského železa v rámci tzv. zpracovatelského režimu byla předmětem návrhu na určení.

Pro deklaraci, zda výroba tekutého surového ocelárenského železa v tzv. zpracovatelském režimu, je či není zneužitím dominantního postavení, je třeba se zabývat podmínkami, za nichž by k dodávkám této suroviny docházelo. Podmínky stanovené v návrhu smlouvy o dílo ze dne 14. 5. 2004, jehož předmětem je právě přechod na zpracovatelský režim v obchodním vztahu mezi společnostmi VPO a OSINEK, byly proto zkoumány z toho pohledu, zda jsou přiměřené a neznevýhodňují společnost OSINEK oproti společnosti VPO. V souladu se závěry správního orgánu prvního stupně (strany 14 – 15 napadeného rozhodnutí) bylo zjištěno, že přechod na zpracovatelský režim za podmínek stanovených v návrhu smlouvy o dílo ze dne 14. 5. 2004 by byl pro společnost OSINEK s ohledem na některé skutečnosti nevýhodný. Důvodem této nevýhodnosti by zejména bylo, že smluvní vztah zakládal dodávky tekutého surového ocelárenského železa v tzv. zpracovatelském režimu v délce trvání kratší než 1 rok (10 měsíců), což by pro společnost OSINEK bylo jen velmi těžko realizovatelné. Rovněž tak počátek vzniku smluvního vztahu od 1. 7. 2004 vytváří nerovné podmínky mezi soutěžiteli, a to zejména s ohledem na to, že z hlediska časového by společnost OSINEK nebyla schopna zajistit dodávky surovin pro výrobu tekutého surového ocelárenského železa ve zpracovatelském režimu. K nerovnosti vztahu mezi společnostmi VPO a OSINEK přispívá rovněž nemožnost společnosti OSINEK zajistit fyzickou vlastnickou kontrolu nad vstupními surovinami zajišťovanými společností OSINEK.

V souladu se shora uvedeným lze uzavřít, že výroba tekutého surového železa v tzv. zpracovatelském režimu není sama o sobě zneužitím dominantního postavení, současně však nelze přehlédnout podmínky, za jakých k dané výrobě dochází. Návrh společnosti VPO na určení byl tedy posouzen v tom smyslu, že výroba tekutého surového ocelárenského železa společností VPO pro společnost OSINEK v tzv. zpracovatelském režimu není zneužitím dominantního postavení za předpokladu, že společnost VPO nebude na společnosti OSINEK vynucovat nepřiměřené obchodní podmínky obsažené v návrhu smlouvy o dílo spočívající v délce trvání zpracovatelského režimu, v počátku vzniku smluvního vztahu a v nemožnosti zajištění fyzické vlastnické kontroly nad vstupními surovinami zajišťovanými společností OSINEK pro výrobu tekutého surového ocelárenského železa. Je třeba připomenout, že vynucování nepřiměřených podmínek je jednou ze skutkových podstat zneužití dominance demonstrativně uvedených v ustanovení § 11 odst. 1 zákona.

Dále bylo nezbytné se zabývat posouzením námitek společnosti OSINEK proti ***výrokové části III. napadeného rozhodnutí***. Rovněž tato část výroku rozhodnutí byla s ohledem na námitky účastníka řízení, že bod III. výroku napadeného rozhodnutí není dostatečně určitý, změněna. Pojem „standardní obchodní vztah“ byl v souladu s návrhem společnosti VPO na určení upřesněn tak, že tento spočívá v právní jistotě o ceně, množství a dalších podmínkách dodávek tekutého surového ocelárenského železa.

Rovněž bylo nezbytné doplnit do výroku první datum upozornění společnosti OSINEK na možné zastavení dodávek tekutého surového ocelárenského železa, a to dopisem

společnosti VPO ze dne 9. 4. 2004 (ve spise l. č. 30 – 32), tak, aby již z výroku rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že společnost OSINEK byla na možné zastavení dodávek tekutého surového železa ke dni 30. 4. 2005 upozorněna s jednoročním předstihem. Jak judikoval Vrchní soud v Olomouci (rozsudek čj. 2 A 12/97-20 ve věci žaloby podané společností Znojmia, a. s., proti rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 21. 10. 1997 čj. R 7/97), cit.: *„Zajisté nelze spravedlivě ani po monopolním dodavateli požadovat, aby nesměl užít jiných sankcí než finanční povahy, včetně vypovězení smluvního vztahu. Musí však k tomu užít prostředků, které jsou odpovídající jeho monopolnímu postavení a dlouhodobému charakteru dodávek.“* Oznámení o možném zastavení dodávek s jednoročním předstihem bylo za situace, kdy mezi oběma účastníky řízení nebyla uzavřena žádná smlouva upravující vzájemná práva a povinnosti, přičemž k dodávkám v současnosti dochází na základě ustálené obchodní praxe mezi nimi zavedené, což značně znesnadňuje možnosti plánování výroby a dalších investic společnosti VPO v jejích podnikatelských činnostech, posouzeno jako přiměřené daným okolnostem. Společnosti OSINEK byla ze strany společnosti VPO dána dostatečná lhůta k vyjednání nových obchodních podmínek mezi nimi, stejně jako dostatečná lhůta k učinění přiměřených kroků k odstranění negativních důsledků zastavení dodávek tekutého surového ocelárenského železa ze strany společnosti VPO i pro případ, že by k dohodě o ceně a dalších podmínkách smluvního vztahu mezi účastníky řízení nedošlo.

Pokud jde o podmíněnost výrokové části III. napadeného rozhodnutí, lze tuto vzhledem ke skutečnosti, že pojem „standardní“ obchodní vztah vylučuje nepřiměřenost podmínek upravujících obchodní vztah mezi účastníky řízení, považovat za nadbytečnou. V tomto smyslu byl proto výrok rozhodnutí změněn.

Po přezkoumání věci v celém rozsahu rozhodl předseda Úřadu ze všech shora uvedených důvodů a na základě návrhu zvláštní komise ustavené podle § 61 odst. 2 správního řádu tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěž

Rozhodnutí obdrží:

Ambruz & Dark, advokáti, v.o.s.
Mgr. Ing. Ludvík Juřička, advokát
nám. Svobody 20
602 00 Brno

Weil, Gotshal & Manges, v.o.s.
Mgr. Ing. Petr Severa, LL.M., advokát
Křižovnické nám. 1
110 00 Praha 1

Toto rozhodnutí nabylo právní moci a stalo se vykonatelným dne 1. 3. 2005.